

Erdélyi asszonyok.

Az irredenta pályázat 1000 koronás pályadíját elnyert munka.

Mi nem beszélünk.

Lázadó szó nem hagyja el a szánkat,
De köntösünk a dac és koronánk a bánat . . .

Szívünk alatt hordott kis magzatunknak
Áldott, bőséges, magyar vért adunk.
S míg a bölcsőt ringatjuk csendesen,
Magyarul sir az altatódalunk.

Kicsi fiaink játékkatonája
Magyar huszár, S a lányka bábruhája
Piros-fehér-zöld, a legszebb selyem.
Kertünkben csupa tulipán terem.
Ha mesét kér parányi gyermek ajka,
Nem tündérekéről szól itt a mese.
Felzug bennünk a mult siró harangja,
Mit elnémitni nem tud senkise!
Halk szavunk nyomán életrekél Árpád,
Megvillogtatja László csatabárdját,
Törököt ver Hunyadi erős kardja,
Az igazságot Mátyás osztogatja,
Erdély urai dicső fejedelmek
Lángpallosukkal a sirból kikelnek,
A márványtenger mormol csendesen:
Hazát feledni nem lehet sohasem!
A hétfelől támadó rablóhordát
Pirossapkások szerte-széjjel szórják,
A Gábor Áron nagy ágyuja szól,
Halálfejes székely vitéz dalol, —
Míg a szent láng kigyul az arcukon
Szívükbe vág az örök fájdalom,
Ökölbeszorul két kicsiny kezük
Könnyfátyolos lesz ragyogó szemük, —
Aztán elhallgatunk.

Mikor tavasszal kivirul a rét,
Sétálni visszük őket szerte-szét.
Megmutatjuk a hadak útja ott van,
Holt székelyek vágattak vissza onnan
A rablót üzni, ki Erdélyre vágott!
A Cenket honnan a szobor ledőlt,
Bejárjuk mind az órjas temetőt,
Hol nincsen fejfa, nincsenek nevek.
Szedünk egy, két hős szívből nőtt virágot
S hol tizenhárom bitófa mered,
Letérdelünk mintha feszület lenne.
S ha gyermekünk megdőbent fájó lelke
Komoly szeméből kérdeve néz reánk,
Annyit mondunk csak: ez a mi hazánk.
Ez minden kincsünk: névtelen halottak,
Bitófa, tört szobor . . . S kik megraboltak,
Azoké mind a tavasz, virulás . . .
Aztán elhallgatunk.

Ha jön az este velük imádkozunk,
Kicsiny kezüket két kezünkbe zárjuk:
Mi letiportak, kiknek nincs hazájuk,
Kiknek gyötrelem az élet, az álom,
Kiknek elfogyott a könnye, az átka,
Kiket nem görnyeszt le a szörnyü járom,
De járunk szótlan tagadássá válva;
Mi szólunk hozzád, népek Istene!
Nálunk szomorubb gyermeked van-e
Kikre szemfödél még élve borult
S hazajáró kíséretük a mult . . .
Isten, ne engedd, hogy feledni tudjunk,
Ne adj nekünk játékot, kacagást!
Mint kincset hordjuk a gyűlöletet,
Vad fájdalomunknak ne adj elmulást!
Adj kemény kezet, szívós izmokat,
Pihenést soha, szenvedést sokat,
Hogy lelkünk láng, öklünk acél legyen
És felzudulva itt a végeken.
Megvívassuk a rettentő csatát!

Isten! . . . egyszer . . . majd . . . adj szabad hazát! . . .

Mi nem beszélünk.

Lázadás, nem hagyja el bus szánkat.
De lelkünk csupa dac és köntösünk a bánat.

Tábori Piroška.

Lehunyt szemmel . . .

Öcsém, az utam ott Nálatok félbe maradt. A kéz,
az erő, ami odadobott Titeket hirtelen, durván a sző-
kés Tiszához, az még mindig nyugtalan, az most engem
bántott meg. Megint és századszor. Messze dobott s
annál igazabban érzem, hogy mily kemény a kezed,
annál jobban látom az arcod, a tüdő, okos lelked vágy-
telt világát: feketéllő, bizó szemedet . . . Ide látszanak,
Öcsém a hazai hegyek s lehunyt szemmel ma én vég-
telen boldogság részese voltam . . .

Tegnap este érkeztem. Soh' se' láttam e tájat s
tán a geografiából se' ösmertem s ma hajnalban, hogy
szokásunkhoz híven a napkelését köszönteni kiléptem
az udvarra — az almavirágos fák közül rám meredt
kékítő teste az otthoni hegyek tiszai órének . . . Mély-
séges szomorúságom és határtalan vágyam született
e képbe. Tul a görén tömött zöldje az áldott, jó buzá-
nak, aztán mosódott, egybefolyt virágu fák sora,
felettük a Tisza fehér lélegzete. Gyöngyfűgöny szá-
kadat fel szaladó vízből s azt szépen ráterítette a hegy
lábára, hogy mikor majd köszönti egymást a Hajnal
melege s az Éj hidege; — mikor születik a Nap —
aranykeskenő feküdjék a Hegy előtt, színes, száz vi-
rággal szötte . . . Atmentem a Tiszán . . . Szilágy,
Szamos, Küküllő . . . Szentlélek és messze Csikbánd-
falva . . . s az első bükk alatt kankalin-szőnyegre fe-
küdtem el örök, elválaszthatatlan testvére a szegény-
ségnek s kacagó, siró rabja a vándoréletnek . . . Mint
Ti . . .

S hogy nagyon, nagyon jó volt ott lenni, s hogy
nem éreztem semmi fájást, — örömrabló utipajtásaim
elmaradtak — úgy éreztem, mintha a sugárzó nap
ölelt volna magához. Egyszerre az egyik öreg bükk